

Milan Koch

[básně a prózy 1972?]

[Většina básní...]

Většina básní se soustřeďuje na jedno téma tak, aby co nejvíce byl spatřen pozorovaný předmět, aby jedna dokonale viděná věc zachvátila svět.

Chci se pokusit o opak, rozlétnou se a jen chvílemi se přidržet pozorovaného objektu či jakési pomyslné kostry, neviditelné páteře, která připoutává fantazii. Boj s jakýmsi magnetem. Odtahování a přitahování násilně i nenásilně. Rozpojování a spojování věcí, které spolu na první pohled nesouvisí. V rozplynutelnosti vidět něco jasněji, jasněji, nejjasněji.

Psát jak myslím. Čistě. Psát jak by to napsal každý a jak nikdo nenapsal a nepíše.

V první řadě naučit se myslet jako dítě, vidět svět znovu a opět. A znovu a znovu /sebe-ověřování/.

Vidět svět ZNOVA od malička – jediná možnost, jak ho vidět.

Tvořit i na záchodové míse – ono to z člověka vyleze, když trochu zatlačí!

Sepjetí pomocí psaní. Upnout mysl v chaosu. VIBROVAT. Roztančit se v chaosu a zazářit jako krásný sen ze zákopu, z trychtýře po pumě. Dýchat jak se dá. Zničit chaos – stát se chaosem. Vycvičit svoji mysl jedním směrem, v představách, upnout do nekonečné řady představ na prádelní šňůru dřevěným količkem – už nikdy umělou hmotu. Rozplynout se jako představitel a představovaný a pak jako další vize nad možnými i nemožnými obrazy VYBUCHNOUT! jako plastická jaderná nálož a vypustit miliony střepin ze svého nevědomí.

Najít konec všech akrobatických pozic psacího stroje a dosáhnout konečného vytržení z umělé tělesné osobnosti. Neustále se osobně očišťovat. Sledovat představu do konečného zhroucení.

Psaní je jho. Neexistuje jiné psaní. Psaní je jho, noční výlet. Psaní jsou šupiny kapra, které ostrouhá psáč v tržnici jazyka. ČMÁRAJÍCÍ JÓG. Psaní je prach osobnosti. Jedině roztržitěná osoba se nemůže rozbít v chaosu. Rozštípat větnou skladbu na špalku své hlavy a pak třísky položit na papír a lehce je tam vtukat – ať jiní z nich tlačí šťávy a stavějí své psí boudy.

To dokázat... aspoň trochu.

Štvanec psaní. Zaznamenávač pro ty, kteří z hraní dělají vědu. Ty jsi písmo – velký návrat domů.

Svým písmem trhat skály z panelů, rozvinout své strašlivé prstence z duše.

LIKHNÁ JÓGA.

[Chci natolik...]

Chci natolik, abych pochopil. Co? Pochopit znamená být. V umění neexistuje prostřednost. Existuje jenom umění. Abych se osvobodil, potřebuji ze sebe udělat otroka, který mě osvobodí, a to tak, že svoji jedinou OSOBNOST utáhnu do svěráku na motorovou pilu a za skřípotu se přeříznu. **PODVOJNÝ ROZKLAD OSOBNOSTI.**

Práce je prostředek k tomu, abychom měli na zábavu. Nezáleží na tom, co je to za práci, ale na tom, o jakou práci jde, aby nám umožnila co nejvíce prostředků k zábavě /peněz/, za které si zábavu kupujeme.

Za zábavu, kterou vytvářejí jiní – těm se platí.

Práce by měla být zábavou. Vše ale usiluje o to, aby práce zábavou nebyla.

Usilujme o to, abychom našli práci, která by nám byla zábavou. Zábavná práce je **NÁVRAT DO RÁJE.**

Člověk bojuje o volný čas tím, že ho ztrácí. Jakmile ho však dosáhne /náhodou/, jakmile se před něj postaví, vklouzne do něj svou plnou člověčí vahou a stává se bezradným.

Neagitivity

Oživená zelená minulost
Medicína... V předvečer války
Oživená minulost
Zelená medicína

Slavné soudní případy:
Mrtví vypovídají Vzpomínky na budoucnost

Šest tisíc let lékařství
Tajemství Velikonočního ostrova

U nejmenších lidí světa Létající koberec

Lidé v pralese Přišli z pouště

Severský deník Nádherné dobrodružství

Putování za lovci lebek:
Kolumbus nebyl první Příběh Ivce Elsy
Příběh Ivce Elsy Nešťastné putování do šťastné Arábie

Vteřiny z lesa:
Fryderyk Chopin – Australskou divočinou
L. N. Tolstoj – Člověk, společnost a výživa
William Shakespeare – Škola moderní fotografie
Jeronimus Bosch – Vltava
A. Dvořák – Předčasný pohřeb

Sebeovládání Královská cesta za romantikou
Slavné soudní případy Ztracený ráj divokých zvířa
Lovci kožešin Australskou divočinou
Pražské lázně: Mistrovství světa v ledním hokeji
Host pražské opery – Fantomas

Klasika i současnost na obrazovce:

Příliš mnoho lásky
příliš mnoho politiky
příliš mnoho ticha
příliš mnoho ničeho

Pro české malíře Calex
Kořeny života starší než Země – Fiat 127
Kultura Rozhovory ČSSR a NDR ve Varšavě
Vaše zdraví Horké body na Marsu
Lublaňská grafika v Praze Cirkus s vytápěním šapitó
Meteor stopl orchestr K. Valdaufa Vteřinou a Věčností
Samátrí, lidé – Opice O hygieně výživy
Sociologie osobnosti Zeměpis světa
Politická ekonomie soudobého monopolního kapitalismu
Z českých hradů zámků a tvrzí

Řízení v Civilizaci Kybernetické éry – Příběh opravdového člověka.
Průvodce Marxisticko – Leninskou filosofií
ve vlčím doupěti
Ideologie a politika antikomunismu Simba a ti druzí
Válka a politika – Poklad na Sierra Madre
Miluj bližního svého Řekou života!
Panna na Skálhotu duša moja /tango/
Měsíční údolí Země bohů a lidí
Tisíc dnů s Anne – Toulka Sherlocka Holmese, jediný svědek Lobo
Nejlepší dna našeho života: Dobrodružství v Ontáriu
Poslední relikvie – Zelený lučištník
Černý vlk – Metráček
Tajný úkol v žáru noci V zelených pahorcích Afrických
Kleopatra – Dívka s pistolí
Vrah je v domě – Člověk není sám
Hogo Fogo Homolka – Sicilský klan
Partie krásného dragouna – Pět mužů a jedno srdce
Tetovaný Král Lear
Popelka „X“ nestvůra z vesmíru
Serenáda pro dechové nástroje – Poslední křížová výprava

Vltavské proměny:

Naše hory Praha – Kamenný les

Nízké Tatry do Afriky za zvěří

Podivuhodné stavby naší přírody

Náboženství a ateismus ve starověku

Haná Praha Stověžatá

Skalní města v Čechách Praha ve fotografii

Beskydy Poklady pražské architektury

Právo v praxi Schritt Für Durch Prag

/Prahou krok za krokem/

Malé dějiny v malířství 555 chyb ve fotografii

Rodinné právo Černobílá fotografie

Československá kriminologie

Fotografie pro každého

Žena a právo Magie smyslů v říši zvířat

Staletí kolem nás Občanský soudní řád

Organizace justice a prokuratury

Sittafordské mystérium

Trestní zákon Nelítostný Maigret

Občanský soudní řád bez motivu

Československé soudní řízení

– Režii má smrt

Galapágy Pod Pálavou

V ledovém zajetí Vzpomínky na Lenina
Léta s umělci Krásy myslivosti
Tajemství paragrafů Portrét ve fotografii
Osamělí mořeplavci Čtvernozí Australané
Za zlatem na Ostrov tanečnic a démonů

Panenská země Život v manéži

Mejdan generálů

V zastydlé plísni všedních dnů
kov hraje na housle „actus purus“
Prérijní vlci šustí medailemi
Pouto nadtřídy spí na věšáku
Pod oknem bez zahrádky zaskřípaly
další ocelové sáně
Střelec samouk pozvedá číši
Uši fyziky naslouchají přípitkům krásné hrůzy
a šifrují
Cit je bezčíslná hodnota
Čiperný člen strany lidojedů hlídá telefon

Pod smačkou šampaňského
sešli se Bonzové a Prýmky
Maso zadělávané šrotem voní střelným prachem
Za chvíli začne klavírní hra zářivých pěstí
Generál umí zdomácnět
Legie čekají za městem
Je generál sám se svou láskou k válce?

Na mapě světa vlají vlaječky

Nastala evakuace obyvatelstva

Překrvené smlouvy leží v deskách
na dne zmrzačeného vzduchu

Naši generálové vaši generálové
ZA DVĚ MINUTY ZACNE ÚTOK!!!

Píseň na dlouhé chvíle

/mírový pochod/

Hulíme velkou dýmku míru
Na postelích s nebesy
kouříme si vocasy

Otčenáš!

Hulíme velkou dýmku míru
Na postelích s nebesy
honíme si vocasy v oplzlé gonádě

Otčenáš!

Hulíme velkou dýmku míru.
Na postelích s nebesy
šlukujeme vocasy v mírové gonádě

Otčenáš!

Otčenáš! sténej jen sténej s námi

Otčenáš!

Hóra Láv

Ó Láv, ó Láv, ó Láv, ó Láv, ó Láv městský obvod v pyžamu číslo deset a v červených cedulích na domech zarostlých navěky výplatní páskou vedlejšího zaměstnání, ó Láv, ó Láv s autogenem mezi očima na konečné stanici autobusu 111A v Dolních Měcholupech, ó Láv, ó Láv Láv pěje píseň ve velkém ruském bagru za doprovodu zbiječek cikánských učitelů a točí klikou u výsypných vozů nad nadjezdem z betonových penisů tutového života, ó Láv, ó Láv –
kdo je láska, kdo je láska, kdo je láska ? Ó Láv, ó Láv!

Děti vykukují z jeslí zvědavě přes suché kaktusy za oknem a stárnou jak montážní dílce v kleci těžké ohnivzdorné hlíny, ó Láv, ó Láv má-ma tá-ta slabikují posuvné jeřáby z neplánované oblohy božího polotovarů a člověk chce překonat poloautomatickou linku na slaměné panenky, ó Láv

kdo je láska, kde je láska, kdo je láska ? Ó Láv, ó Láv!

Bílá myš na řetězu továrna na léčiva odstřeluje vzduchovou pistolí měsíc nad plynárnou, ó Láv, ó Láv chemici slézají šišaté cisternové košíky a v plynovém jaru shrabují velkými mosaznými rýči ve tvaru lebky z bahenních nádrží penicilinovou plíseň, ó Láv, ó Láv zatímco vlašťovky střemhlavě nalétají na pozadí života v ztroskotaných buňkách, ó Láv, ó Láv –
kdo šílí láskou, kdo šílí láskou šílí láskou ? Ó Láv, ó Láv!

Vedle v domě buší kolenem do klavíru nový Beethoven a žvejká sušené potraviny z prastarých not ve své symfonii Nr. 6 F-dur op. 68 /pastorale/ ó Láv, ó Láv –
kdo poručí lásce, kdo ji ohlásí, kdo ji zavolá ? Ó Láv, ó Láv!

V souladu s ostatním okolím přichází každé ráno duchovní otec ke své oltářové vrtačce do té laboratoře kovošrotu co se míhá v bouřlivém potlesku padajících plechů, ó Láv a chmurně předcítá s vypětím všech sil svá minerální kázání z tajného rukopisu výrobních hlášení, ó Láv, ó Láv, ó Láv, ó Láv, ó Láv –
kdo stvořil lásku, kdo ji stvořil, kdo ji stvořil ? Ó Láv, ó Láv!

Za komínem sedí Velký vůz a s největším soustředěním pozoruje na výhybkách poskakující slitiny zmechanizovaných snů, ó Láv, ó Láv, ó Láv z dálky do dálky doléhá ponurý chvílemi skřehotavý falešně přelétavý hlas varhan z vrakoviště auto, ó Láv, ó Láv Dědové z televizních antén ukazují vyšroubované hvězdy z železného monopolu na štěstí a výfukové plyny, ó Láv, ó Láv, ó Láv –

Kdo stvořil ve mně lásku

Kdo umírá láskou mojí vinou

Kdo umírá láskou za své provinění ? Ó Láv, ó Láv...

večerní vítr trhá okvětní lístky z merunek a žene je ulicí Května proudem světla které vrhají dvě elektrické oči autobusu.

Od rána před našim domem stojí kovové zvíře s bílým pruhem na boku.

Říkám v duchu „běž pryč ty strašidlo, ty strašidlo táhni do své garáže, do své garáže, do své garáže, do své garáže pryč od našeho domu! Ó, ó, ó běž pryč! ty ošklivé zvíře!

Nechal jsem práce před třemi lety, je tomu pět let co jsem naposledy držel učebnici, je to dva a půl roku nazpět co jsem měl víc než dvě kila v hotovosti –

Běž pryč ty modrý škvore nyní zelený škvore; jsem nedělák protože má práce nemá žádný finanční obrat, ó Láv, ó Láv!

Žiji pro okamžik a ani popel já jsem láska.

Před mým bytem čekají na mě tři orgáni, protože jsem stvořitel který šílí láskou v květnu Ó Lásko! Ó Lásko!

Ty máš svou hlavu Lásko, kéž trvale jí patří velká koruna!

Ó LáááááV!

Ty máš své oko Lásko! Ty jsi moc, paní obou polokoulí obou očí všech bohů & lidí & líbezných květin.

Ty máš svůj nos Lásko! Velká láska síla člověka!

Ty máš svůj žaludek Lásko! Velká je tvá síla když pojiš ty před mými dveřmi kteří zoufale zvoní aby splnili rozkaz.

Ty máš svá stehna Lásko! Ty nepřijmeš úřad Usury. Pták otevřel tvá ústa v den tvého narození Ó Lásko, Ó Lásko! Květina tě neuchrání.

Ty máš své oči Lásko! Tvé pravé oko se jmenuje Lada, tvé levé oko je mé levé oko!

Ty máš velké břicho, Lásko! V něm jsou ukryty mé děti, které přijdou do nebe za tebou a za všemi květinami.

Ty máš mou sílu Lásko! A tato síla je svatá. Před ní neobstojí státník.

Ty jsi můj pyj Lásko! Ty jsi vagína mé matky a ochránkyně mých přátel.

Jsem nerozumný chlapec přepadený policií. Ó Lásko ty jsi mě vytvořila, ty jsi mě oblékla, národy leží pod tvým chodidlem. Procitni ve všech! Ó Lásko! Ó LÁV!

Lásko! Stůj za mnou, láska! Ú! Zůstaň se mnou láska!

Sestup dolů! Vyteč!

Odklid' ty kteří mě hlídají!

Marxističtí pěstouni svými rukama a svojí prdelí k něčemu přispěli.

Oplač mě Lásko ve večerním člunu slunce.

Ó Láv, ó Láv!

Hle zde jsem! Lásko!

Zdvihni se na svůj levý bok Lásko! Políbím tě na straně, dokud jsem celý.

Lásko! Otevírám jim dveře ptají se „Jste pan Koch“ „Půjďte s námi“ a zatýkají mě jako promovaného příživníka za svoji vinu na tobě pro moji lásku k tobě berou mě mezi sebe veřejnost & smějí se mé nádherné hlavě plné lásky.

Sedím mezi dvěma aparáty se svou lásku sám šílený láskou která je nebezpečná v mém pojetí v mé vlasti která mě nezná v mé vlasti kde vrcholná negace přehází v nejkrásnější aktivitu.

Vezou mě po třídě Sboru národní bezpečnosti a pak mně říkají „když stojíme běžte na před Kochu!“ „Běžte caesar!“ Kdo ošidil lásku? Ó Láv!

Jsem zamilován do života a za okamžik mě strčí do vazby.

Kdo dělá lásku?

Jsem zamilován a ochránci do sebe strkají a smějí se tomu jak mě skříplí.

Oni mají černé obušky u boku a říkají „Máme radost z tvého příchodu“.

Já jsem velká záplava

Já jsem Lásko jež naříká

ó Láv ó Láv, ó Láv, ó Láv, ó Láv
Kdy přijde Milek v uniformě převlečen aby mě osvobodil?

Stará parta

Stará parta
to už není parta
To už není ta patra kterou jsem kdysi znal
a u jejíhož vzniku jsem stál
už někdy na počátku světa

Stará parta
to už není parta
To už není ta parta s kterou jsem se chodil opíjet
a kterou jsem miloval nade všechno
už někdy od počátku světa

Stará parta
to už není parta
To už není ta parta s kterou jsem se flákal po městě
a kterou bylo vidět vždy pohromadě
už pro samý začátek světa

Stará parta
to už není parta
To už není ta stará dobrá parta kterou miloval Bůh
protože chtěla vydržet až do konce
už protože tu byl nějaký začátek světa

Stará parta
to už není parta
to už není ta stará milovaná parta která milovala slunce
protože slunce milovalo ji
pro počátek světa

Stará parta
to už není parta
To už není ta milovaná družka
přišla totiž zatáčka
pro vznik nového světa

Stará parta
to už není parta
To už není ta parta která by měla být
buď jsem se změnil já nebo se změnili oni
ale spíš jsme se změnili všichni
a proto jsme zase sami
tak jako už kdysi před začátkem světa

Doslov

Ti kteří nevypadli z tramvaje
ti kteří se zachránili při výbuchu plynárny
ti kteří přecházeli ulice aniž je přejelo auto
ti kteří sbírali známky
ti kteří každý den mluvili o sportu
ti kteří četli jen výplatní pásky
ti kteří v životě neviděli slunce
ti kteří půl života šetřili na auto
 a půl života na byt
ti kteří mysleli jen na to co vzít na sebe
ti kteří měli moc starostí o souseda
ti všedně nevšední i nevšedně všední
Ti přežijí všechno

a pak umřou

Pan Kokain Frankenstein

Heuréka!

Ze škváry kozích rohů

kladivo uhodilo do tvarohu.

Kráčí to od východu... patvar,

kráčí to od západu... vize, kráčí to od jihu... slunce,

kráčí to od severu jako minomet ledovců,

kráčí to neúnavně, kráčí to vzduchem i mimo vzduch, kráčí to berylovým světlem, kráčí to pro nás, kráčí to pro celý svět zvířat,

kráčí to pro bezedné hlubiny vydávené hmyzem, kráčí to od konce k nám, neustále to stoupá...

stoupá to ze středu nahoru, stoupá

to ze stínů aby to vytvořilo stín v mých buňkách,

stoupá to buldočím štěkotem, stoupá to do všeho co myslí,

stoupá to jako zlaté chapadlo,

stoupá to z kaňonů minut jílu, stoupá to i při nevolení

měřítka, stoupá to

aby to vypilo krev misálu, stoupá to aby se to utopilo

v panenské krvi lidských meteorů, stoupá to na přirozenost,

stoupá to a stoupá to z kořenů zelených stromů – metody.

Stoupá to jako chladný kov, zvětšuje se to nárazem – deformací

lásky, mrtvými, kteří se domnívali, že zemřeli nadarmo.

Stoupá to po kůži a listuje to květ koule na latex,

zvětšuje se to sestrojením trojúhelníku v bystřinách vidění.

Stoupá to do konečků vlasů,

třepí to vlasy, zvětšuje se to znetvořením pozitivity.

Seance I.

Měsíční světlo rozpouští mlhu na oknech
Do nekonečně tmavého nebe
ohnivé keře jisker metá komín
lokomotivy
Na podlaze vagonu leží rozházené
spiritistické knihy – Ó
Řekni mi záchranná brzdo!
Co o mně víš?
A vlak poletí zpátky
tam kde je nikdy a vždycky

Seance II.

Když věje barevný vítr
Slunce roztáčí paprsky nad klecí
pro šílence
Země je zakouřená oligofrenická koule
– Sedím nad řekou
stoka z papírny barví ji do špinava
leklé ryby břichem obrácené k nebi
unáší proud
– Ó rybo promluv!

Seance III.

Ohebný oheň emoce slunce vymezil den a noc
NA VĚČNOSTI
Hvězdy na obloze zatím mlčí; a my nevíme co s námi bude
Vítr se zvedá nad zeleným pískem pouště
a ztracená karavana duší hledá oázu ve které by složila
hlavu pod starý rezavý autobus palem
Kdo ví aby mi odpověděl
na otázku /kterou jsem si položil před
narozením/
Jak mám zdůvodnit svou existenci?
Čím ji mám podložit?
Jaké jsou oči které se o mě opírají? ve tmě plné
genetického popela vizí
Schází mi výraz pro vědomí které si nesu zabalené v uzdě
Jdu ho hledat
pod rozkvetlé zlaté šišky borovice vzpomínek
Zasloužil jsem si vzpomínky
Mé vědomí si je zasloužilo a stříbrný měsíc jehož hadí
sluneční svit nad starým potemnělým hradem
vypovídá že romantici nestárnou
Stroj na minuty mě odvolává
rychlost mého magiče je 9,53 cm/vteřinu
Každou vteřinu jatka naděje

Lucidril /D. Ex./

Ze země rovnou do nebe výdřevou štěstí
padám /vlivem tíže srážím se na Dosnách/
průplavem nadšení
ze vzduchu na zem
Krájením vzduchu rozpínám se do prostoru
Jsem si cílem
prostřednictvím zubů
Čas není pro mě pojem... prořezaným zlomkem
V zaskleném zármutku lovecký pes pohybu
na mě neštěká!

Nejsem jen záležitostí vědy
Nemohu definovat hmotu tak abych nelhal
Vznikám abstrakcí osy smíru
a moje absolutní jistota je vypelichaná koza Robinsona Crusoe
Všechny tvary jsou setřeny postulátem prázdna
skryté vnitřní rozpory mě deprimují
svou velikostí a stálým růstem
Kde je má forma síly? Zmizely vzpomínky
protože jsem je nechal zmizet
- Úplné nic
nechám-li se zmizet

Nekonečnost je samozřejmá jako konečnost
Nekonečnost i konečnost může být – zběsilý zázrak
V amputované únavě
Společně s něčím plíce
metonymie

Val nachází vzpomínky strávené špíny
Městská okna atomových lehátek
a v nich společně stoupám s ustrojenými učebnicemi chemie
Já rozklížený vlákny milovaných knih
nebo pomalu unavený?

Právo je na tolika mostech
Ubíjí mě atomová nauka? noc třebas idejí
Chmury ráje odjedou tramvají na objednávku
a zde přiznávám se víčka
čarujících počítků
na druhé straně

PANOPTIKUM!

Rukou dosáhnu na talíř který se propadá podlahou
na něžně bílé břízy KOSTÍ S MARMELÁDOU
Figurky tuláků tančí a zpívají mýty ve věčném chaosu
Antény tropického spánku ztratily hlas pro jejich bosý rozpad
Jistota přece existuje i když nezůstává a třepotá se v pozadí
prázdných klecí pro mravence
Rozhledna v požehnání
Čedičové punčochy a apatické kovadliny kominických koulí
v přístavech komínů
Ruka patří mně
a s pěti prsty probuzenými k životu v oblacích
Až se pomalu scvrknou a to jakkoliv za jakékoli navigace

bude na nich napsáno: Bu bu bu
Dobrost vzniká když se kroutí drobnost pokrytá plivanci
a vzpomínkami
Nohama postrčím kus vaty jakéhosi zabláceného ptáka
Vypíjím důkazy a heliocentrická myšlenka zhroucená tikem
ri ri ri rukou vrhá stín který jde pěšky nanejvýš ješitně
V polích je zapálená hudba podzimu
Výhybkář v plicích
výhybkář eristických hrobů zpívá sovám
tisíce oslů netečných svou moudrostí
potichu
útokem anděly...

Nervy na pramenech úlisnosti jenom v dálce o samotě
se propadnou a otevřou se
ZA NEHTY
ve kterých se skrývá
měsíční záře

Žlučové bělmo tvých očí jak síra pro můj obdiv
Hranice jedniček které vepsal malíř podvědomě do zdi
má své TEĎ
v úderu jednoty
Na rohu ulice měsíc z kytice mrzutosti
zažehl intuice
slova zahráním slova
Život se promění v částičku slova
Iluzivnost umění je studna plná tíže CO SLOVO
TO BUDOUCNOST...
co libovůle to médium
co výraz to obraz z mědi mramorů a vrhu kostek
Snad daleko je oheň
a sever
ale na to je moje expanze roklí

Kosti z kovů nechápu roztržštění klihu
Trubka puklá v bublině jistoty zeleným pádem, morkem a osudem
a rasou
Opojme cíl!
Sebevědomá je troska
Nakonec sedím a zvedám svou tíži
nacházím místo které se rozplývá, kroutíc se jako hráz zadržovaná
místo, aby ve jménu vlivů vln jediné číslo příliš zatarasené
se sklonilo a ostrovu jak teplo k teplu, k štědrému šátku od
šťastných dětských let plných slz a smíchu a čekání z trestů
od šťastných hlasů od šťastných tónů srpku měsíce a randálů
pod fagotem... pravdu dalo. PRAVDU
půvabnou verbeš
Svazky šakalů přímo úměrné duševním tvarům kompasu nádobí
letí do zákulisí vody
Kdo je má levá plíce?
KDO JE TRAGÉDIE?
Kdo je sen?
Kdo volá, kdo tluče, kdo spěchá, kdo chroptí?

Jak úzké jsou ulice

Jak úzké jsou čisté patky chleba
Hrůzo tebe nespočítám!
Strachu tebe nevyměním! za houpací židle na písku
Ptáci nacházejí svého ducha
a kámen ze srdce
a v srdci zetlelý je eldorádem
INVALIDŮ ŠTĚSTÍ

A naděje je kanál
od kterého se distancuji
Pěstí je třeba odrazit vděčnost purpuru
Ladnost a skříň jsou neslučitelné jako okno v cirkuse
Cítím že můj pokoj je pro některé chvíle nevkusný
Dusátka věnců
a hroby vepřů vyprávějí o sloních činech primátů srdce
Srdce nechytí mdlobou ani výsměchem květin
unavených tam de hlasy
přistávají a přestávají mít pozdrav klidu
Ten věčný turban
kam jde?
Ten věčný obchod
a tyran večer
ve svíčkách je očarován
Dívám se jak bláto pomrkává před dveřmi
a nejmenší smítko jak had mstí se na podlaze...

Zpitomělý a velký je přelet
věčný je nit
narozená a opuštěná oblohou

Korálku světla
Korálku prvního trojúhelníku
Korálku klíče, záclony, krajin
studny zrudných, jiných, chorých
OXIDOVANÝCH BŘEČŤANŮ

Nečinnost beznadějně roní med
bez cesty je věc a zvuk z výše

Pálí mě ústa a vzrůstají ke stropu, sají z omítky překrvené
vápno nevída co je ÚDIV A OZVĚNA

Které sopečné jádro rozbiji svou těhotnou technikou
Všude je šterk
Smích rád falšuje muzea
Obludné pohrdání – uspává mě a musím odejít abych vzhlédl
další vzpomínky z hlíny a stanů pohanů

Měsíc objíždí tmu a ponravy bez konce slétnou aby spatřily svět
Naše těla jsou dole a moje taky... víckrát ne mezi

Drahý je zlatý výsledek vyrytého dýmu
A zlato je bezhlavé na svém úsměvu
Už zase zase je tu cesta deště
a zázrak hvězdy

Kdo bydlí v životě nečeká na odpověď

Letím Letím /jestliže je to let/ jeskyněmi Platonova klekání
Hm vlastním svědomím
abych našel půdu pod nohama

Deštník dribluje elektroocelí
Globální hlava je v kontaktu s liškou
Liška je flákota sandálu

Je jenom jediné slovo od počátku láska
Nadšení pro lásku skřípá šťávou slasti
Nuda z lásky je klec pro lásku
padla klec!
Luxace lásky - roj mlžných přízraků
odhodil cit a vypil spánek křídlem něžných
červánek...

Letím! Bože letím.

Lucidril /B. 72/

Nestříhej světlo které nebolí
pro to nemusíš mít důkaz
Co bolí?
Která? hvězda

Vítám tvou tvář hliněná matrace tiché trávy
v září které rve vlasy
SLZÁM

Moře cinká a vzpomíná na svoji duši
Bílé družice zelených papoušků
a milostné hry zla
proměňují slzy v nenávist
a dívka ve verších
TĚKÁ
po kráse

Je mrtvý skutek který našel strach...

Zachraň a pros když doufáš!

Moře rázně vrhá vlny zpět
a zraňuje písek který se rozkašlal lety
oči blednou pod sliby
a koberec Staré planiny se zdá jako by žádal
POKYN
Kde je pokyn
a jaký pokyn?

Vyzkoušej otvor naživu!
Vrhni včerejší
Vítr – skutečně
BYL
noc pomalu zhasla

Ubohý tvor zbaven ostychu, naděje, moci, hadů z měkkých
slunečníků –
Brzy se zdá
že musím něco ZAMLČET!

Krátký je čas tepla
/a bude ještě kratší/
Dřív bylo něco co znamenalo hřích
Dary ztratily povahu klidu
a prostá mlha svedla skvrnu slunce mimo slunce
všechno všechno Z A Z L Í V Á N Í

Pokud ve Varně kotví lodě
pokud se otře ruka
/tento pohyb je mým pohybem nebo – pohybem celého
vesmíru/

kormidlem které se dotýká hvězd
v myšlenkách
surových jako barva hloupě
Přípustná a bezcitná jsou ústa která pijí
bolest poznanou – našlápnu –
a ubiju miliony bakterií
a miliony molekul vzduchu... a získám moc nad
hedvábím s kterým si hraju
a volám? až mě bzučí...
Slavná je odvaha
slavné je podržení těla před zrcadlem

Tryzna koňakem & Lucidril

Kníže Michal Chrabrý zemřel.
Země Moců, slepičí hora, trhy polibků a nevěst
... – zůstalo za hraniční závorou v Sirn Toader.
Dívám se na hotely, poledních Zlatých Písků
Díval jsem se.

Neznámá ruka mi podala láhev.
Raduju se z toho co jsem našel.

Katody zapomenou!
Život je okamžik; akt.
Život je okamžik a okamžik a okamžik
a okamžik popřej –
Hrát si s životem prostěradla.
Doutník nebes závratného věčna.
Bolest je hnízdo větší než zrak zásuvky.
Polib Mě! Uzavři růži do krve!
Potácím se VŽDY, poděšen nářky spánku.
Bůh je lichým tichým večerem.
Přitiskni upocené ruce na stůl a vzpomeň si na
rozbitý zrak zkázy
vázy.

Smrt pod drapériemi noci.

Podlehnutá.

Nic v náhlém nitru.

V temnotách zvony na poplach
rozsvítily hodiny zelenavými krutě hrdými
mosaznými polinami. Ryčíce na oblohu
beze změny V MOZKU.

Okna starobylá – stále jako v restauraci
Na Břitvě.

Miluji čísi chvění,
kotouče grotesek roztáčejí prázdnou obojků.
Tam je čínský filosof který taje v krabicích másla
na beton a sklo.

Rodí se brutální ring který bych chtěl zadržet každou chvíli
a oči samice v almaře chininové růže jak purpur řeky
PŘÍTOMNÉ JAK BEZEDNÉ.

Děľto! pokorně ustup do tohoto paláce
světla a dřiny.

Ty starý domy pojistky.

Kráso neurčitě pirátská.

Duj větre váhou.

Co v dětství je zmizelého?

Připijme na pokraj nočním žářem! je bolest kterou necítím.
Řídké jsou závoje a duše pokouší se vidět zázrak.

Smrt je - památka na úsvit.

Dítě v kolébce.
Tma. Akumulátory.
Navždycky spí.
Květ je předčasný.
Pták je zdravý podvržen smetím, přehozen osudem,
půl dítě půl touha, hrdý jak pohled,
přímý jak éter,

medový jak stůl

- pohled jak příští přišera krystalického uhlíku.

Nekonečno přehozené přes stůl skříně mé knihy.

V MECHU

jsou šlépěje brusných kotoučů

těkající a kmitající

JISKRY!

...

Ruka je zavřená a pohovka nabízí pohled do kterého mají vejít

šedodialektické stěny nejistoty

a knihy a romány

a rezavý listí básně V3., VŠECHNO co je esejem

sonáty písku.

Měkký zvuk prosívá mládí přezky.

V horách Rily tají elektronky.

V altánu oprýskané stěny.

Dnes vašeň je má zmlklá poezie

Proč nehvízdá diktafon?

Proč nehvízdá drozd

a šíje?

V umělých rozpacích

Když nebeské seskupení samovazby
prochází uchem jehly, čekám,
že obraz /s korzářem dělajícím pudla/
na zdi, který visí nad mojí hlavou
SPADNE!

A pak se něco stane, něco se hne
– teprve potom

Světluška září

Napadly svítání
vzduch zmodral
Lahůdka nachystala kulovnici
lidské bakterie obdivují den –
Duše je žíravina
mou povolaná rosou

Stéblorosá strání duše!

Perlokúro!

Perly radosti duše usedavé

Stříbrný kuželi! Zrod' mě znovu ve vyškrtaných sirkách
ve vonné neomylné pravdě... ve světě božském
v nocích lesklých srdcí ve výronu tvůrčí přírody
a v kvetoucích mincích deště

Čtu nejsladší čáry ruky
a ptáci zanikají svým zpěvem ve zkumavkách

Šperk planety – výklad země
kyanovodíkové laguny šumí

Záhon jednoho háje zášeru pronikl pravým chrámem ucha

Šum je krásnější než slovo
veselé milenky útěchy... přítel je to ostatní
Přáteli svět marně promrhal v kvízech

V květinách bloudí má lepší část
má lepší část není inteligenční kvocient továren

Modré hory a pravé slzy a světla listí

.....

Tankování života – vítáno
Jak veleduchem kýče

Mysl ostří výpočty
být u pramene je horší než být králem
Některá díla rostou některá tlí v umakartu

Veleduchů samoty a zpěvy větví
který svět je písni? obnoveného zákona
které ženské ňadro? změří a ukonejší přírodu
BARVY SPLÝVAJÍ
barvy hyzdí barvy se jasní a nebe
zůstává jediné a NEPRŮSVITNÉ...

Hlas opilé přírody žhavý a chladný jako mládí

.....

Jest doba pohádek pršících z oblaků
člověk souzvukem řeky... /kvůli sobě NE!/
ve které stesk slunce odráží se jako kýla

Na rtech nesu šaty květů
Umím se radovat z poslední zelené trávy
Světlo jdoucí z hloubi
 podťaté a nerozluštěné nejsladší
 vyskakuje a zatáčí
Čtyřlístek pětílístek šestilístek pokropený mihotem jara
nemiluje doprovod
 – tak klidně na zvoncích nastláno je jitro

Bublíny památek nemilují důvtip
narozené dítěte
Desetikilovým dechem rozkvétá letošní seno
andělé dýchají v slávě a chladu

Poslouchám podzimní pohádku
a přijímám pozvání na mši šípků
Stříbrnozvláštní
Zvířetník trhá pramenem a zhasíná návštěvu
stříbrné myšlenky stříbrné nápěvy stříbrné hození do útrob
a rozkošná víčka... Křišťálový vchod nikam
kde se dá uvažovat a obracet a bublat v slzách a nalézat
teplé světlo úvah a
nebe v hrobu v rovnováze

.....
Vidoucí víla
stápí ústav exhibicí ústy
v červánku
a skáče z němého okna do krásného snu
Vidoucí víla hledá větev posetou nebem
Šedá je její pleť a srdce její je jak Korán, hledá svou hlavu
aby ji podala s vodopádem vlasů modrým kamzíkům
Cítím její dech jako dech přátel
jako dech růží
jako dech skřivánka který zmizel

.....
Vyběhla ze mě touha
lesem proběhlo tenké b á j
Samý květ a samý vzduch
vítězí nad vlhkým stříbrem

.....
Bydlím v potoku –
zeleň řas pověsti potápek pózující kameny
Vrba na kterou nedosáhnu
květy ke kterým nepřivoním
Každý strom mě může vypít
a já budu vyprávět ptákům v korunách
Byl jsem člověk, byl... JAKO
a znal jsem jistou řeč zmilovanou mužatkami a mytology hřbitovů

.....
Žito fyzikální žito
nastele své hlasy klasů do kombajnů zmořených olejem
a zadupe se do pytlů
...a ona si bude myslet že to byl sen a ne myšlenka

a ne znamená a ne děj hýbající se když se budí ze strany na stranu

.....
Něco sejde z hor a bude to modré
a bude to držet pohromadě
a bude to citelné a budu to moci pohládit budu se na to
moci usmát a bude to jako hudby budu se na to moci doptat
když se mně to ztratí
a budu moci jít za tím a nikdo mi v tom nezabrání
nikdo mě při tom neochrání
ani...

.....
Kdo neví co je usnutí ten probdívá vzpomínku
Nelidskost v rovnováze napne popel
podsvětlních masek
jen říci OCH nezevšední
Jen propadnout do zeleni a svléknout nahé šaty do
budoucího jara zahrátého touhou

Dívám se do lidské tváře jako do nemocnice
Nic než slavík býval slavíkem
Má úleva – má píseň
však pak hrob
Trávník
a mrkající hrobník

Pohádka povídej pohádku!
Země napořád povídá pohádky
a nová slunce povívají neznáma
Čtyřlístek sní o sladkém prostoru předtuchy
sladká výplň hledá včelí děvče

Pocit odkvetl a chce lásku utrmácen stoletím
Čím stokrát tím tisíckrát podrobí vanutí
a víc je průhledné jako jedno co je náruč

Veselka v páрку srdce nemá
Natažen Jedna sklenice od hořčice obývá víno zvonků

.....
Les kropí večerní líbeznost
a každá jiskra se proměňuje v rosu
a les kloktá a objímá tvory kteří spí a letí
prostorem – vzduchem snů a velebí tím volný spánek

Teď
zastesknu
Potom
nasytím charakter...
Leč jak jenž je příští
Pocit podřimuje a kmitá a nemluví
a dozvuk visí v poupatech aksamitu
Tuze chudý bude sluneční hrob
Nepravda mlátí vzlyky výpovědí ---

Kladu perlu vyčištěnou hvězdným darem na metr
a kosti bělají hlinou utracenou ultrafialovou a vyznělou
a zvrácenou

Čím je slast snivotklivější tím deset nepatří ani jedné
ani žádné paměti

Kamsi dozadu
kamsi
za hypotézou
kamsi šumí ryzí Ráj
zasednu a věta bude formou prohrátou a zvaženu a oškubanou

Co je div? to rozdrťí zpronevěru

Zablácený záletník a svědek
PŘÍRODA vidoucí
krmí a drtí

Zkřehlé radši zmůže ocel
Že nic nevadne že nic nevyhlétlo
– to je opuštění
které necítí nepláče nerozumí

Než věčnost zašteká bratrovrahem
a rozepne šlehající plamen suchopárem

A NYNÍ

nejbídňější léto je nejkratší léto
Zloby vesmíru a dech člověka ucpou světlo
MÁM světlo
a zákon strachu pěstuji pod tímto světlem
srážky výrazů nedočtu

Nahmátnu předmět a je prázdný
tisíckrát protože je hluboký
hlubší než lípa v kořenáči hlubší než kozí roh
než jméno ta schránka zapřažená a namožená a výš
než plodná slast lokaje

A slovem stezku
provolávám Nechci unavit se a zapomenout!

Přilítlo a zabzučelo cosi
a byla to moucha který hledala špetku masa
ZASE

Již sluch není jádro a rozměr rozkoší
Číháš na úsměv a ješitnost
to vše lechtá
a je liché
štěstí kamení od toho počátku krychle
Hřebíky září jak žlutá nic koberce

zanikne duch a dogma namete tenkou vrstvou prachu na oči
paralýzy

Nemohu chápat útěchu průvodů
na počátku kdy bylo zpátky

Až vyjde slunce vyletí jestřábi v něm a po něm
Odtud Meč diktuje reprodukci
Na druhé jedniče budu čtvrtý a štědrý jak přesýpací hodiny

Sloup hrdla
Oves chroustů
vrata koloběžek
končetiny chromozomů
slyšitelný zánět plic
a čin Čingischána
různá pojmenování patří čichu a úmyslu
lupiče v záloze

Chroust nachromovaný časovými úseky a fotosférou rozzářený
trocha polévky ze žárovek
a doufanlivost spiklenců
Jiná cirkumpolární omezená potrubím
lžička dělající CINK
Kapalná látka jezdí vodním potrubím melouna

Volá to dokola
Rozchechtává se to na plné nájemce půdy
a předměstí žije odbojem a krásou

Stisknutím tlačítka se otevře ráj srdce
a filosofických systémů
Labutí mládě Čajkovského jako nakládané zeli

Záznam kardiografu střední části chloridu draselného
pojme a pojmenuje lopuchový list
Novorozeňata přioděná plynem střevních panovník napodobují
životní dráhu pečínkou pregumy a odstartují koroptví

Ocet a horní část zadní končetiny
aktivní kyselost a prodavači velryb
Zapadlé samoty a saláty čoček a vodíkových iontů
projeví určitou barvu
a vápna peřin ničeho záměrně zahnutá šikmá a křivozrnitá klesají
vzduchem
jak pestrá kudla skláře

.....
Země se roztáhla jako naše řasy
.....

Tma analogie
Lesy jsou základem života opravdu?
Odpor ke tmě
infuzní škrabošky a tma horečka

Ztráta hořejšku
Naslouchám stříbru
malý stříbrný bod daleko ve tmě
neurčitých pláštů
Hodiny žijí
Jdu ze stráně – z vnitřku chleba
Tma
Tma žije
Tma smrtihlav baletí

a tiše hýká sýček
Bahno jindy zelené poskakuje strašidelně a usmívá se zle
Každá krůpěj zůstane na podrážce
Měkká tráva
tmavé diamanty
černá rosa a ve středu ve výši mých očí
mihotá se stříbrný bod
Nezvětšuje se
Vypínám se k němu nedosahuji na něj

Tma vlaje jak závoje hustého těsta
stromy uhýbají nebo uhýbám já?

Přeskakuji potok
tkáně hovorů
kořaly stínů
minulé i budoucí
hledám – úsměv důlek v prostotě pomněnky – tmy

Stříbrný bod se zastavil
Jehličí stále se zvětšuje Roztahuje se
Dnes pavučina mezi kládami tichá pavučina
stříbrný soukeník v ní je
--- na pavučinu padá černý úpal
kolem stříbrné fagule Kreju se za strom skrz strom

Za stromem stříbrné jahody tečkované zlatem
.....

Koukám se skrz fialové polštáře oblak
Na cestě stojí dřevěný pes
místo očí má bronzové hřebíky
V houští jsou listy zaváté klapkami fléten
Strom je symfonie zavinutá do plodů zeleně
Sen je šelestění
Čí jsme sen?

Vršky smrků propasti nahoru

Stojí kámen a skrze kyslík se dívá do úsvitu
a fialová mlha budí unavené hlavy jelenů
Kdo jsi v krystalu?

Anděl zajíc nese moře žlutých barev
rychle rychle ztrácím se jak hvězda

Rostu do nekonečna Světlo mě přitahuje

Hvozdý větví – prosté příkopy plné pěny
medúzy

SNOPY a velryby vystačí dokonale pro to co se vynoří
Smích taje neukončeností granátových vtipů

VŠECHNO JE NESKONČENÉ

Proč nemohu být?
.....

Sypký sníh písku na dlani – miliony let v ruce

TI KTEŘÍ KRADLI SE ZACHRÁNILI

je nesmyslné myslet že život nedozrál

Osud je trvání

žlutá rtuť na dně oceánu

a leží ve fialových barvách tajemných par

po kterých šlape zdivočelý trojský kůň

Pysky hvízdají

blatouchy modré pomněnky na dně uprostřed pera

Zítřejší pojede veliký vlak sedmikrásek

chvějí se preludy

Podzimní barvy nerozřeší sílu vůle

moje kroky zůstanou otisknuty v trávě

jako mrtvé břímě nahé mokré šlépěje v kouřící trávě

končící v nekonečnu

moje řasy jsou až po kolena

Otevřená okna se nevejdou za strom kdyby byla

Každé slovo kyne a

kožený kněz koše hvězd nastrká pod kabát

(1972)

Obsah

[Většina básní...]	1
[Chci natolik...]	2
Neagitivity	3
Mejdan generálů	6
Píseň na dlouhé chvíle	7
Hóra Láv	8
Stará parta	11
Doslov	12
Pan Kokain Frankenstein	13
Seance I.	14
Seance II.	15
Seance III.	16
Lucidril /D. Ex./	17
Lucidril /B. 72/	21
Tryzna koňakem & Lucidril	23
V umělých rozpacích	25
Světluška září	26

Tento soubor je volně k užití pro osobní a studijní účely. Komerční šíření zakázáno. Další texty z pozůstalosti Milana Kocha a ediční poznámku naleznete na stránkách Libri Prohibiti www.libpro.cz. Pokud jste v těchto textech objevili nějakou chybu, prosíme, obraťte se na editora e-mailem ondra.hornik@gmail.com.

Tento výstup vznikl v rámci zastřešujícího projektu »Paměť jazyka, svědectví literatury: analýzy literárního a lingvistického prostoru napříč žánry a kontexty«, projektu »Příprava vydání díla Milana Kocha« řešeného na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy z prostředků Specifického vysokoškolského výzkumu na rok 2016.

© Milan Koch, 2016

© Bc. Ondřej Horník, student Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, 2016